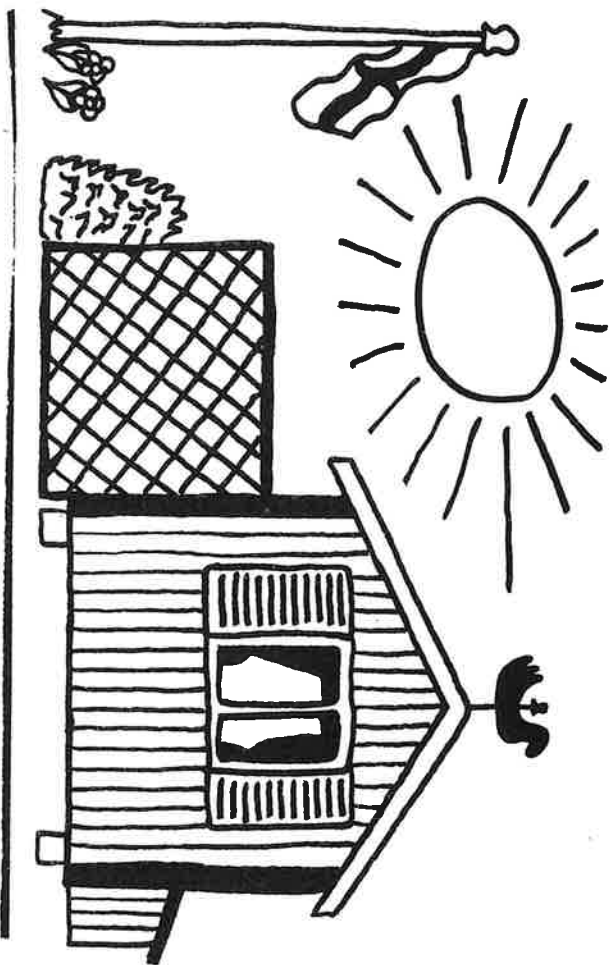

Kvarnvreten år 1980.

SOLNA
KOLONITRÄDGÅRDSFÖRENING
1955 — 1985

Trettio år är en kort tid — med historiska mått mätt. Men när man ser tillbaka, så har det ändå hunnit hända ganska mycket i koloniföreningens på Kvarnvreten historia allt sedan man tog det första spadtaget i den ängsmark, som sedan skulle bli ett sådant vackert och välskött koloniområde. Det var på hösten 1955 som området togs i bruk. Solna stad stod för uppmätningen av lotterna, material till ekonomibyggnaderna samt uppsättning av staketet runt området. Det skrev kontrakt med slottsförvaltningen med preciserade bestämmelser, exempelvis inga stugor, uppsägningsstid m.m. Men hur hade allt detta blivit möjligt? Svaret är eldsjälarna Kurt Guldbäck, Arne Larsson, F. Forsberg, P.O. Olsson samt ytterligare en person, som aldrig följde med till Kvarnvreten.

Man hade ursprungligen kolonilotter vid Ekenbergs gård. Området låg ungefär där Grängsgatan möter Frösundaleden. Det var i huvudsak Solna- och Sundbybergsbor, som hyrde där. På sommaren 1953 fick man meddelandet att från och med 1954 skulle området bebyggas. Stor oro i lägret och vid ett möte utsågs ovan nämnda personer att omedelbart undersöka möjligheten att snarast få fram ett ersättningsområde.

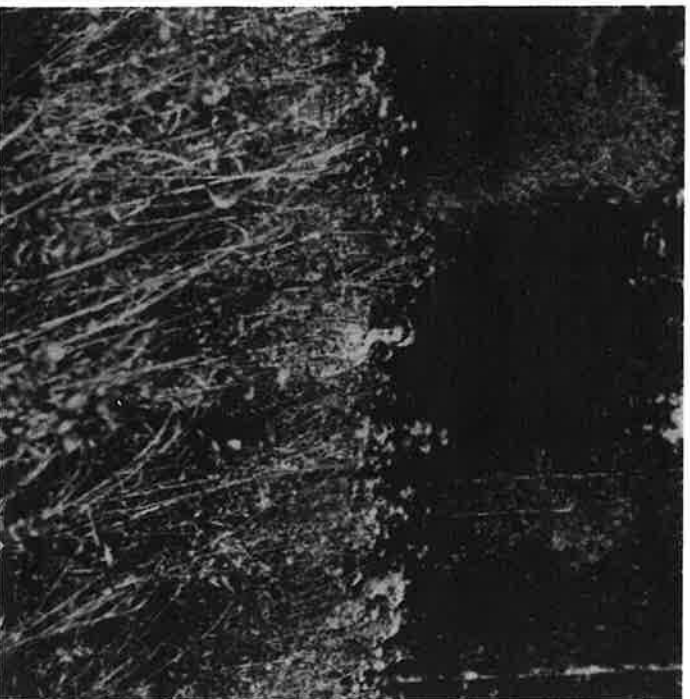
Man jobbade hårt och reste runt i Solna och Sundbyberg med omgivningarna, ja, ända bort till Bro, där Solna hade köpt ett större markområde avsett för fritidsbruk. Bro förkastades eftersom det ansågs ligga för långt

Solna kulturnämnd har lämnat bidrag.
Margareta Lind har författat.

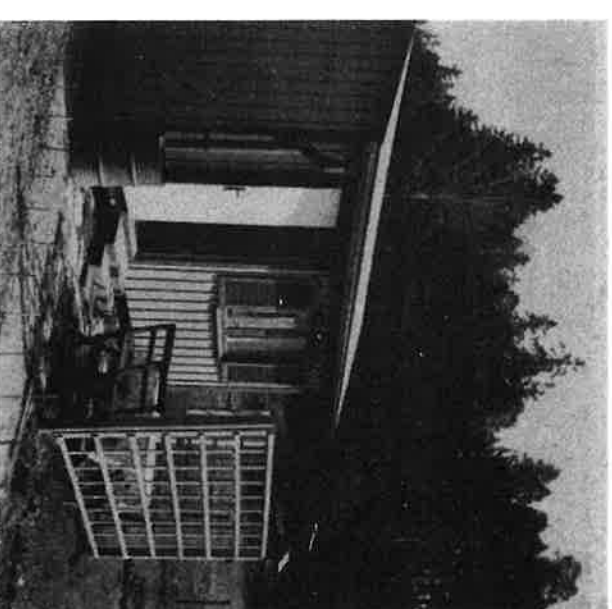
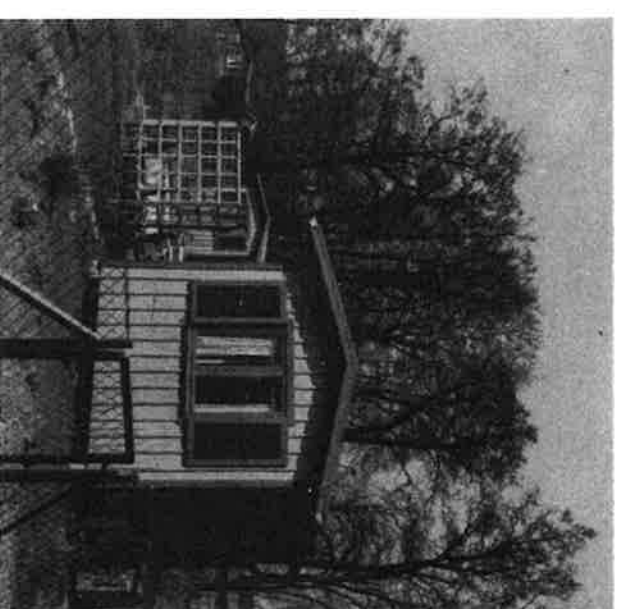
bort. Förhandlingar med Solna stad om anskaffandet av ett nytt koloniområde resulterade i att år 1955 ett område kunde öppnas på Kvarnvreten i Ulriksdal. Man hade kontaktat slottsfogde Hansson vid Ulriksdals slott och slottsförvaltningen gav sitt tillstånd.

Området planerades av parkavdelningen. 100 lotter, de flesta på 225m².

De som flyttade in hösten 55, bl.a. Karl H. Johansson, känd och aktad kassör sedan 59, fick tillsammans med dem som kom våren 56 stifta bekantskap med en jord som utan överdrift kunde betecknas som blålera. Det

Britta Hansson bland tistlar 1955.

Linds stuga 1959.

*Styrelsen vid 60-talets början:
Erik Wahlbom, Henning Strömberg,
Karl H Johansson, P.O. Olsson, Gösta Eriksson*

sades att den före arrendatorn hade hyvlat av och bortfört jordlagret. De som var med vet hur man slet. När jorden torkat, fick man använda slägga för att kunna slå sönder jordklumparna. Oräkneliga lass hästgödsel och halm kördes från stallet. Utan stallet hade Kvarnvreten knappast kommit igång så fort.

Slagg och aska fraktades i stora mängder till området. Man arbetade och slet men trivdes i gemenskapen och kamratskapet var enastående fint. När det kallades till arbetstjänst ställde alla villigt upp. Vattenledningarna grävdes 1956 och samma år bestämdes att gångarna skulle besås med gräs.

I mars 1957 valdes P.O. Olsson till ordförande och var så till 1969, då han efterträddes av Gösta Eriksson, som även han utfört ett förtjänstfullt arbete, bl.a. genom att skaffa oss inbyggda verandor och elektricitet på området.

Redan den tredje sommaren koloniföreningen hade hand om den gamla vreten, hade den blivit fullständigt förvandlad, från en ödslig leråker till en grönskande oas.

Idogt hade de något över 100 medlemmarna strävat med sina lotter och ästadkommit en sådan fantastisk förvandling av området att även fackmän uttalat sin beundran över det utförda arbetet.

Till dessa fackmän kunde man också räkna gamle kungen Gustav VI, på vars mark området ligger. Han

|

|

brukade under sina promenader då och då kasta en blick över koloniområdet och fann allt vara mycket gott samt även vid flera tillfällen uttalat sin belåtenhet med koloniföreningen. Särskilt då med dess styrelse, som ju var närmast ansvarig för skötseln av det hela.

Att kungen och drottningen även besökte Kvarnvreten var också ett uppskattat inslag.

Vid ett styrelsemöte 1957 gjordes även en framställning och beslöts att till stadsträdgårdsmästare Edgar Oldén skulle inköpas och överlämnas ett förtjänsttecken med diplom för förtjänstfullt arbete med koloniföreningen. Till en början var det meningen att

Kvarnvreten endast skulle indelas i kolonilotter utan någon som helst bebyggelse, men redan den första sommaren hade man fått klart för sig, att koloniområdet skulle bli en stor tillgång för Ulriksdals slottspark och år 1957 fick man tillstånd till uppförandet av små sommarstugor. Stugor med en golvyta av 9 kvm och i byggnadsstilen lika som bär, men i tre olika färger. Utanför fick man ha en spaljé. Dessa stugor voro ganska kalla att övernatta i. Man såg himlen mellan bräderna, ”värmen” gick ut genom taket. När det var som varmast på sommaren, kunde det vara 12-14 grader inomhus på morgonen. Men man frös gärna, ty Kvarnvreten hade blivit oss ganska kärt!

Så småningom fick man anlägga ett trögolv i 2/3-delar av stugans längd, med ett genombrutet balkongräcke. Nästa steg blev, att man fick ha ett ”tak” täckande 2/3-delar av verandan, av randig markisväv i glada färger, så att det nästan såg ut som ett litet beduintält på avstånd.

Senare blev det plasttak, tills man slutligen år 1973 fick tillstånd att bygga in verandan, med riktiga fönster istället för av plast som tidigare. När man efter mycket arbete och många förhandlingar till sist fick elektricitet på området, tyckte man, att nu kunde man inte få det bättre.

Frågan är, om det inte var mera trivsamt förr på området, trots de ursprungliga, mera primitiva stugorna och

när man inte hade så mycket. Sammanhållningen var bättre och man umgicks mera med sina grannar. Man gick på knytkalas hos varandra, ordnade midsommarstång för barnen m.m. Flera av oss minns nog än med nöje den midsommarafon, då en skara kolonister firade midsommar vid diket på ången. Sutto i rader med fötterna nere i diket, drucko kaffe eller kanske ett glas vin, medan småflickorna bundo blomsterkransar, som de prydde herrarna med.

”Förr i tiden” fanns det även en del färgstarka personligheter — riktiga original — som på sitt sätt satte sin prägel på Kvarnvreten. Med denna skrift ville vi tacka alla dem — ingen nämnd och ingen glömd — som på olika sätt medverkat till att Kvarnvreten blivit ett sådant vackert, bra och trivsamt koloniområde.

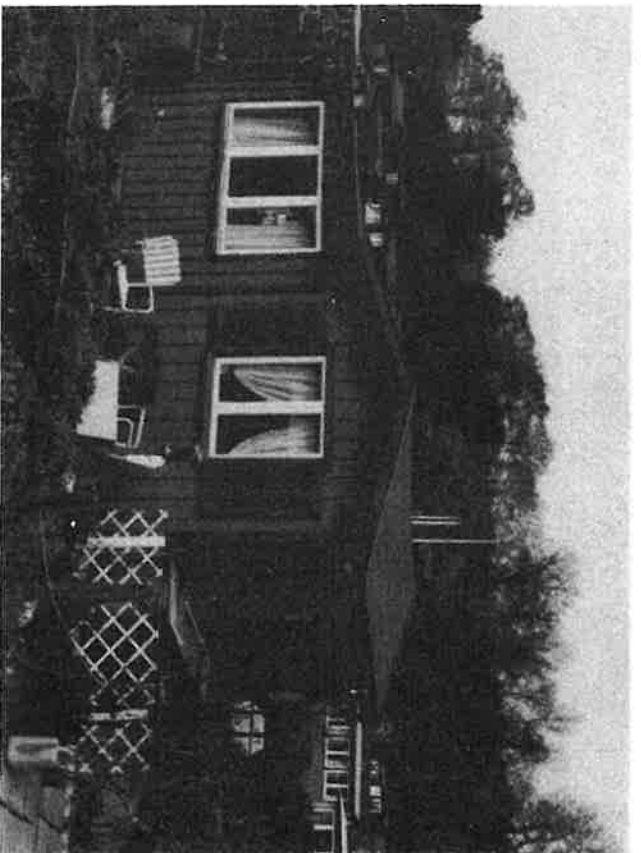
Må vi alla — var och en efter sin förmåga — arbeta vidare i samma anda. Längte leve Kvarnvreten!

Årsmöte på ”Jenssens Hörna” i 60-talets början.

Karin Ström rensar i landet våren 1984

1985 ser många stugor ut så här.